

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/115/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6723205001
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6723205001.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: A. B. C. D., E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. G. XXX/X, XXX XX H., zast.: JUDr. Andrej Cifra, advokát, so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, IČO: 37 756 508, proti žalovaným 1/ ADMIN CREDIT, s.r.o., so sídlom Revoluční 1403/28, 110 00 Nové město, Česká republika, IČO: 04 050 932, 2/ Public auction s.r.o., so sídlom Cintorínska 2696/1, 921 01 Piešťany, IČO: 44 449 844, žalovaní 1/ a 2/ zast.: Advokátska kancelária JUDr. Eckmann, s. r. o., so sídlom Mierové námestie 14, 911 01 Trenčín, IČO: 47 241 110, 3/ I. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX/XX, XXX XX J. – B., v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 20. mája 2025, č. k. 14C/91/2023 – 366, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .
II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu (I. výrok) a zároveň mu uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa tento domáhal voči žalovaným 1/ až 3/ určenia, že dobrovoľná dražba nehnuteľností: parcela registra K. L. XXXX – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 319 m², parcela registra K. L. XXXX – záhrada o výmere 354 m² a stavba rodinného domu D. L. XXX postavená na parcele registra K. L. XXXX, všetko zapísané na LV č. XXX kat. úz. H. (ďalej len „nehnuteľnosti“), ktorá sa konala dňa XX.XX.XXXX na Notárskom úrade JUDr. Ingrid Mazúrová Šoltésová, so sídlom Skuteckého 17, Banská Bystrica je neplatná. Žalobu o neplatnosť dobrovoľnej dražby odôvodnil nesplnením hmotnoprávných predpokladov na jej vykonanie, keď pri jej vykonaní malo dôjsť k porušeniu zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoDD“). Uviedol, že žalovaný 1/ ako záložný veriteľ nadobudol pohľadávku voči nemu od spoločnosti Tatra credit, a. s. ako veriteľa (ďalej len „veriteľ“), ktorý mu poskytol na základe úverovej zmluvy zo dňa 29.11.2011 úver v sume 6.500,- EUR. Na zabezpečenie tohto úveru bolo zriadené záložné právo k nehnuteľnostiam. V priebehu rokov 2011 až 2015 došlo k uzatvoreniu 11 dodatkov k predmetnej úverovej zmluve, na základe ktorých si mal od veriteľa požičať sumu 34.000,- EUR a na splátkach s poplatkami mal veriteľovi uhradiť celkom sumu 47.971,60 EUR. Žalobca uviedol, že v troch prípadoch odovzdal splátky bez príjmového dokladu osobe konajúcej za veriteľa na jej požiadanie, a to v hotovosti. Tieto sumy mali byť tiež započítané na úhradu úveru. Taktiež namietal bezúročnosť bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Mal za to, že predmetné nehnuteľnosti nebolo možné

dražiť, nakoľko bolo porušené ustanovenie § 7 ods. 2 ZoDD. Žalovaný 1/ ako navrhovateľ dražby postupoval v rozpore so ZoDD, nakoľko výška pohľadávky, ktorá mala byť uspokojená dražbou bola nesprávna.

3. Okresný súd mal vykonaným dokazovaním, ale aj zo záverov rozsudku Krajského súdu Banskej Bystrici sp. zn. 41CoCsp/7/2022 zo dňa 16.11.2022 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17Csp/46/2016 zo dňa 07.05.2019 za preukázané, že veriteľ poskytol žalobcovi finančné prostriedky v celkovej sume 63.300,- EUR. Žalobca svoje tvrdenie, že tieto mu boli poskytnuté veriteľom v nižšej sume nepreukázal. Žalovaný 1/ nepopieral, že žalobca veriteľovi zaplatil na vrátenie úveru celkovo sumu 23.359,61 EUR, teda sumu vyššiu než uvádzal žalobca t.j. 22.354,60 EUR. Celá táto suma 23.359,61 EUR bola započítaná na istinu úveru t.j. 63.300,- EUR. Rozdiel na istine úveru (bez úrokov a bez poplatkov) činil potom sumu 39.940,39 EUR. Poprel však, že by žalobca zaplatil na vrátenie úveru viacej finančných prostriedkov. V sume 23.359,61 EUR boli započítané aj platby žalobcu na poplatkoch s tým, že tieto platby boli započítané na istinu úveru. Okresný súd z čestného vyhlásenia žalovaného 1/ pred vykonaním dobrovoľnej dražby zo dňa 11.08.2023 zistil, že pohľadávka z úverovej zmluvy voči žalobcovi so splatnosťou do 28.08.2025 zabezpečená záložným právom bola pravá, ako aj to, že zabezpečená pohľadávka s príslušenstvom ku dňu 11.08.2023 bola v celkovej výške 58.706,80 EUR. Išlo o opakované vyhlásenie záložného veriteľa pred výkonom opakovanej dobrovoľnej dražby. Z predchádzajúceho čestného vyhlásenia zo dňa 12.01.2023 zistil, že pohľadávka s príslušenstvom ku dňu 12.01.2023 bola vo výške 56.867,63 EUR. Suma 58.706,80 EUR pozostávala z nezaplatenej istiny úveru v sume 39.940,39 EUR a z úrokov z omeškania v sume 16.999,23 EUR za obdobie od 29.08.2015 do 11.08.2023, t.j. ku dňu uzavretia zmluvy o opakovanej dražbe. Náklady s neúspešnou dobrovoľnou dražbou konanou dňa 19.05.2016 boli taktiež započítané do tejto sumy a boli vo výške 2.092,51 EUR. V konaní nebolo sporné, že úver je bezúročný a bez poplatkov. V danom prípade nebola dôvodná námietka žalobcu, že žalovaný 1/ vo vyhlásení neuviedol správne pravosť a splatnosť pohľadávky, pre ktorú navrhuje výkon záložného práva. Žalobcovi sa v konaní nepodarilo uniesť dôkazné bremeno jeho tvrdenia o tom, že mal na úhradu úveru odovzdať zamestnancom veriteľa bez potvrdenia ďalšie sumy, a to bez toho, aby mu bolo vydané akékoľvek potvrdenie. Uvedené nebolo preukázané výsluchom navrhnutých svedkov M. N., či O. E.. Súd prvej inštancie nepovažoval žalobcu za „priemerného spotrebiteľa“ nakoľko absolvoval dve vysoké školy a mal aj skúsenosti spotrebiteľa, tak ako prvoinštančný súd zistil z vlastnej činnosti (sp. zn. 15C/30/2015, 15C/43/2014, 10C/83/2014). Rovnako nepovažoval za presvedčivé tvrdenie žalobcu, že aj keď mu hrozila strata obydľia, tak ako to tvrdil, že by vzhľadom na uvedené odovzdal veriteľovi bez potvrdenia finančné prostriedky v nemalej výške – 25.057,- EUR. Tvrdenia žalobcu považoval za nepresvedčivé a to aj z toho dôvodu, že žalobca menil svoje skutkové tvrdenia najmä vo vzťahu, koľko úverových prostriedkov prijal od veriteľa v súvislosti s daným úverovým vzťahom a koľko finančných prostriedkov vrátil. Na základe zhodnotenia vykonaného dokazovania mal za to, že výška pohľadávky vo vyhlásení záložného veriteľa nebola uvedená v nesprávnej výške, nakoľko žalobca v konaní nepreukázal jednoznačne, že by veriteľovi zaplatil vyššiu sumu, než tvrdil právny zástupca veriteľa, teda sumu 23.359,61 EUR. Okresný súd nemohol konštatovať, že pri výkone záložného práva dobrovoľnou dražbou bolo porušené ustanovenie § 7 ods. 2 druhá veta ZoDD. V písomnom vyhlásení žalovaný 1/ vyhlásil pravosť, výšku ako aj splatnosť pohľadávky, pričom pohľadávku vyčíslil len v podobe nezaplatenej istiny úveru a príslušenstva, ktoré tvorili úroky z omeškania z nezaplatenej istiny úveru za obdobie odo dňa nasledujúceho po splatnosti úveru t.j. od 29.08.2015 do 11.08.2023 t. j. ku dňu uzatvorenia zmluvy o opakovanej dražbe. V predmetnej veci mal súd prvej inštancie za ustálené, že poskytnutý úver veriteľom je bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalovaný 1/ ako navrhovateľ dražby navrhol vykonať dražbu pre pohľadávku pozostávajúcu len z nezaplatenej istiny úveru a príslušenstva podobe úrokov z omeškania a nákladov dražby, výkon dobrovoľnej dražby prebehol v súlade so zákonom a súd prvej inštancie nemal potom žiaden dôvod určiť, že dobrovoľná dražba bola neplatná. Konštatoval, že nepostačuje len samotné porušenie niektorého ustanovenia ZoDD, ale musí ísť o také porušenie, ktorého následky sa negatívne prejavili vo sfére subjektívnych práv osoby namietajúcej porušenie. Vykonaným dokazovaním okresný súd nielenže nezistil nenaplnenie podmienok pre vyslovenie neplatnosti dražby z dôvodu porušenia § 7 ods. 2 ZoDD, ale dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by výkonom dobrovoľnej dražby bol aj reálne dotknutý na svojich právach tým, že by prišiel o svoje obydľie. Žalobca síce na adrese predmetu dražby (nehnutelnosti) má evidovanú adresu svojho trvalého pobytu, avšak pri výsluchu sám uviedol, že v rodinnom dome, ktorý bol predmetom dražby nebýva už rok až dva, pričom rodinný dom vyžaduje nutnú opravu, na ktorú finančné prostriedky nemá. Žalobca v konaní potvrdil, že býva „u priateľky, po známych“ keď síce nemá ako uviedol žiadne možnosti bývania, avšak ani predmetný rodinný dom

neužíva z dôvodu jeho technického stavu, a nie z dôvodu, že prišiel o obydlie, ku ktorému má stále prístup. Rodinný dom mienil v budúcnosti predať, a teda mu do budúcnosti nemal ani slúžiť na bývanie.

4. Vo vzťahu o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona číslo 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a tieto priznal v rozsahu 100% úspešným žalovaným voči žalobcovi, nakoľko žalobu zamietol.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v súlade s § 388 CSP zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu a zaviazal žalovaných na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Podľa názoru žalobcu okresný súd zaťažil svoje rozhodnutie vadami spočívajúcimi v nesprávnych skutkových zisteniach (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a v nesprávnom právnom posúdení veci (§365 ods. 1 písm. h) CSP. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď uveril výpovediam svedkov N. a E. a konštatoval, že neunesol dôkazné bremeno odovzdania hotovostných platieb bez potvrdenia. Za najzávažnejšie pochybenie považoval, že súd prvej inštancie akceptoval ako vierohodný a štandardný postup, ktorý je v obchodnej praxi absolútne nelogický a podozrivý. Žalobca od počiatku tvrdil, že zástupcovia veriteľa realizovali vklady vysokých súm na jeho bankový účet s tým, aby vzápätí žalobca v hotovosti vybral časť týchto prostriedkov a odovzdal im ich späť bez dokladu. Poukázal na výpoveď svedka N., ktorý bol konfrontovaný s výpisom z účtu týkajúceho sa vkladu sumy 12.000,- EUR na účet žalobcu, pričom v ten istý deň žalobca vybral sumu 5.000,- EUR a sumu 2.000,- EUR, pričom na otázku, prečo by sa takto postupovalo, svedok odpovedal, že si to nevie vysvetliť, a že v tom čase dávalo nejakú logiku. Takúto odpoveď nepovažoval za vysvetlenie, ale za únik od odpovede. Obaja svedkovia tvrdili, že klienti si mohli vybrať, či chcú peniaze v hotovosti alebo na účet. Ak by si teda žalobca žiadal hotovosť, prečo by mu ju najprv vkladali na účet a naopak, ak by úver mal byť poskytnutý bezhotovostne, prečo by od neho vzápätí inkasovali časť peňazí v hotovosti. Súd prvej inštancie sa touto absurditou nezaoberal a uspokojil sa s vyhýbavými odpoveďami svedkov. Rovnako vytýkal súdu prvej inštancie, že vyhodnotil výpovede svedkov ako konzistentné a vierohodné. Poukázal na selektívnu pamäť obidvoch svedkov, ktorí na jednej strane si údajne presne pamätali, že vždy a bez výnimky vystavovali potvrdenky pri preberaní hotovosti, no na druhej strane si však ani jeden z nich už vôbec nepamätal na konkrétny prípad žalobcu, hoci išlo o dlhoročný zmluvný vzťah s viacerými dodatkami a vysokými sumami. Poukázal na fungovanie veriteľa, ktoré považoval za nátlakové a netransparentné. Namiesto toho, aby okresný súd vyhodnotil uvedené konanie veriteľa ako varovný signál o nekalých praktikách, prijal to ako bežný a normálny stav. Doručovanie zmlúv kuriérskych spôsobom považoval za nátlakový a neštandardný postup. Poukázal na to, že snahou každého podnikateľa je minimalizovať náklady a riziká. Postup opisovaný svedkami bol presným opakom, ktorý navyšoval transakčné náklady (cestovanie, čas strávený v banke) a zvyšoval bezpečnostné riziko. Súd prvej inštancie túto fundamentálnu ekonomickú anomáliu úplne odignoroval. Nesprávne skutkové zistenia okresného súdu viedli nevyhnutne aj k nesprávne právnemu posúdeniu týkajúce sa unesenia dôkazného bremena, ktoré zaťažuje výlučne žalobcu, ktorý prístup považoval za nesprávny najmä v kontexte spotrebiteľského práva a ochrany slabšej strany. Vzhľadom na predložené nepriame dôkazy (výpisy z účtu) a celkovú povahu praktík veriteľa mal súd prvej inštancie aplikovať zásadu presunu dôkazného bremena a žiadať od žalovaného 1/, aby on preukázal, že jeho postupy boli legitímne, a že k prevzatíu hotovosti bez dokladu nedošlo. Právnu kvalifikáciu považoval za chybnú, nakoľko vychádzala z nesprávneho zisteného skutkového stavu. Ak by prvoinštančný súd správne vyhodnotil dôkazy a dospel by k záveru, že tvrdenia žalobcu o platbách v hotovosti sú pravdivé (alebo prinajmenšom, žalovaný 1/ nepreukázal opak) musel byť nevyhnutne dospieť k záveru, že vyhlásenie žalovaného 1/ podľa § 7 ods. 2 ZoDD bolo objektívne nepravdivé vo svojej podstatnej náležitosti - výške pohľadávky. Uvedené porušenie nepovažoval len za formálne, ale za závažné materiálne porušenie ZoDD. Taktiež vytýkal súdu prvej inštancie jeho záver o tom, že žalobca nebol na svojich právach reálne dotknutý, pretože v dome už nebyval z dôvodu jeho zlého technického stavu a teda údajne nemal by prísť o obydlie. Argumentáciu súdu prvej inštancie považoval za v rozpore s logikou uviedol, že práve systematický tlak a nekalé praktiky veriteľa, ktoré viedli k vytvoreniu neprimeraného dlhu priviedli žalobcu do finančnej núdze. Táto finančná tieseň no následne znemožnila vykonávať potrebnú údržbu nehnuteľnosti, čo viedlo k jej postupnému chátraniu až do stavu neobývateľnou časti. Právo na obydlie a vlastnícke právo nielen o fyzickej prítomnosti na danom mieste je to predovšetkým právny a ekonomický inštitút. Žalobca svoj majetok mohol v budúcnosti opraviť predať alebo inak zhodnotiť.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní.

7. Žalovaný 3/ sa stotožnil s rozsudkom okresného súdu, a preto navrhol odvolaciemu súdu, aby podané odvolanie žalobcu zamietol v celom rozsahu a priznal žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalovaní 1/, 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhli, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdil a priznal im nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považovali za vecne správny a zákonný a odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné. Skutočnosť, že žalobca sa s právnym názorom súdu prvej inštancie nestotožnil nie je dôvodom na zrušenie, či zmenu napadnutého rozsudku. Snahu žalobcu spochybníť vyplácania mu finančných prostriedkov ich vkladom na jeho účet považovali za zjavne irelevantnú polemiku. Poukázali na to, že obidvaja svedkovia odmietli, že by od žalobcu prevzala akékoľvek finančné prostriedky bez toho, aby o takejto skutočnosti vydali potvrdenie. Mali za to, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Obrana žalobcu bola v konaní postavená na jeho vlastnom tvrdení o údajnej úhrade časti dlhu v prospech veriteľa, bez existencie akéhokoľvek listinného dôkazu preukazujúceho vykonanie takýchto úhrad. Vo vzťahu k namietanej údajnej neplatnosti vyhlásenia žalovaného 1/ ako navrhovateľa dražby podľa § 7 ods. 2 ZoDD si tento ako záložný veriteľ vyčíslil pohľadávku pozostávajúcu výlučne z dlžnej istiny, zákonného úroku z omeškania a nákladov predchádzajúceho dražobného procesu. Boli toho názoru, že žalobcu s ohľadom na jeho dosiahnuté vzdelanie a akademické tituly nemožno považovať za osobu priemerného spotrebiteľa. Žalobca podľa vývoja dôkaznej situácie v konaní menil svoju výpoveď ohľadom výšky úveru, ktorú od veriteľa dostal a akú sumu finančných prostriedkov vrátil. Boli toho názoru, že aj tento fakt výrazne znižoval jeho vierohodnosť a pravdivosť jeho tvrdení.

9. Žalobca v odvolacej replike k vyjadreniu žalovaných 1/ a 2/ zotrval na svojom odvolacom návrhu. Mechanizmus vkladov a výberov v hotovosti považoval za podstatný problém a nie za irelevantnú polemiku. Mal za to, že žalovaní sa snažia situáciu zjednodušiť tvrdením, že akonáhle boli peniaze na účte žalobcu, stali sa jeho vlastníctvom. Ignorovali však kontext a časovú následnosť. Vklady a okamžité následné výbery neboli dve oddelené transakcie, ale predstavovali jeden vopred pripravený riadený proces. Svedecké výpovede, na ktoré sa odvolávali nedokázali poskytnúť žiadne logické vysvetlenie, prečo by finančná inštitúcia podstupovala náklady a riziká spojené s cestovaním obchodného zástupcu stovky kilometrov, aby vložil vysokú hotovosť na účet klienta, len aby tento klient časť jeho hotovosti okamžite vybral a odovzdal ju späť. Za jediné logické vysvetlenie považoval, že išlo o účelový mechanizmus zamerané na získanie hotovosti bez vystavenia potvrdenia, ktoré sa následne nezapočítalo na úhradu dlhu. Opätovne vytýkal vierohodnosť svedkov, ktorí si nespomínali na konkrétny, opakovaný, dlhoročný a peňažný značne objemový vzťah so žalobcom. Takúto selektívnu pamäť považoval za učebnicový príklad nedôveryhodnosti. Bol toho názoru, že bolo na žalovaných, aby vierohodne vysvetlili a preukázali logiku a zákonnosť ich postupov, čo sa im podľa jeho názoru nepodarilo. Pokus žalovaných spochybníť postavenie žalobcu ako spotrebiteľa poukazovaním na jeho vzdelanie považoval za irelevantné. Právny status spotrebiteľa totiž nezávisel od vzdelania, ale od účelu právneho úkonu. Uviedol, že ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je o to dôležitejšia, ak chceli netransparentným a nátlakovým praktikám, voči ktorým nemusí byť samozrejme, imúnny ani vysokoškolsky vzdelaný človek vo finančnej tiesni, pričom žalobca nemá vzdelanie v oblasti financií alebo práva. Súd prvej inštancie pochybil, keď akceptoval nelogické a nedôveryhodné vysvetlenia žalovaných a svedkov, a pritom ignoroval silné nepriame dôkazy predložené žalobcom.

10. Žalovaní 1/ až 3/ sa k odvolacej replike žalobcu už nevyjadrili.

11. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Predmetom sporu bolo posúdenie, či dražba nehnuteľností, ktorá sa uskutočnila dňa XX.XX.XXXX na Notárskom úrade JUDr. Ingrid Mazúrovej v Banskej Bystrici bola vykonaná v súlade so ZoDD. Žalobca

sa domáhal určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby s odôvodnením, že vo vyhlásení záložného veriteľa – t.j. žalovaného 1/ v zmysle § 7 ods. 2 ZoDD nebola uvedená správne výška pohľadávky, keďže žalobca mal uhradiť na úver viac ako bola jeho istina, keďže úver bolo potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkov.

14. V konaní nebolo sporné, že úver, ktorý bol poskytnutý veriteľom je bezúročný a bezpoplatkov. Sporné skutkové tvrdenie bolo, či žalobca uhradil na úver viac ako bola poskytnutá výška istiny úveru zo strany veriteľom, ktorá bola žalobcovi poskytnutá v celkovej výške 63.300,- EUR.

15. Vo vzťahu k postaveniu žalobcu v predmetnom odvolacom konaní sa podľa názoru odvolacieho súdu tento nemôže domáhať v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby procesného postavenia spotrebiteľa, pretože ide o osobitný zákonný typ určovacej žaloby smerujúci k preskúmaniu výkonu záložného práva, v ktorom nevystupuje dodávateľ a predmetom konania nie je spotrebiteľská zmluva, ale zákonnosť postupu podľa ZoDD. Samotným vydražiteľom je fyzická osoba. Z uvedeného je tak zrejmé, že v tomto sporovom konaní zaťažuje dôkazné bremeno práve žalobcu ako pána sporu (dominus litis), ktorý pre seba očakáva priaznivé rozhodnutia na základe ním uvádzaných skutkových tvrdení, ktoré musí v spore preukázať, a to napriek tomu, že pôvodné konanie malo spotrebiteľský charakter. Námetka žalobcu, že súd mal aplikovať zásadu presunu dôkazného bremena a požadovať od žalovaného 1/, aby preukázal, že k prevzatíu hotovosti bez dokladu nedošlo, nie je opodstatnená. Presun dôkazného bremena nie je všeobecným pravidlom, ale výnimočným inštitútom, ktorý sa uplatňuje len v zákonom stanovených prípadoch alebo pri preukázaní kvalifikovaného skutkového základu, z ktorého vyplýva vysoká pravdepodobnosť tvrdení slabšej strany, pričom v danom sporovom konaní nemá žalobca postavenie slabšej strany. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/2/2016 zo dňa 11.04.2017 ktorý k dôkaznému bremenu uviedol, že: „...dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje toto účastníka konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý tiež existenciu takýchto skutočností tvrdí. V niektorých prípadoch však strana zaťažená dôkazným bremenom objektívne nemá a nemôže mať k dispozícii informácie o skutočnostiach, významných pre rozhodnutie v spore, pričom protistrana má tieto informácie k dispozícii. V prípade, že strana zaťažená dôkazným bremenom prednesie aspoň „oporné body“ skutkového stavu a zvýši tak pravdepodobnosť svojich skutkových tvrdení, nastupuje „vysvetľovacia povinnosť“ protistrany.“ V skutkovej situácii, ktorá nastala ohľadom úhrad, ktoré mal žalobca vykonať veriteľovi zaťažovalo dôkazné bremeno žalobcu, ktorý tvrdil, že na úver uhradil ďalšie sumy nad sumu 23.359,61 EUR, ktorú mal veriteľovi uhradiť. Tieto svoje tvrdenia založil na tom, že potom, čo mu boli zo strany zamestnancov veriteľa vložené finančné prostriedky na jeho účet uskutočnil výber a následne časť týchto finančných prostriedkov mal odovzdať týmto osobám bez toho, aby mu bolo vydané akékoľvek potvrdenie s tým, že tieto finančné prostriedky mali byť započítané na úhradu istiny. Nedošlo k presunutiu dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného 1/, ktorý je právnym nástupcom po veriteľovi.

16. Žalobca v odvolaní namietal hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie vo vzťahu k výsluchu svedkov N. a E., ktorí boli zamestnancami veriteľa. Odvolací súd uvádza, že nesúhlas žalobcu s procesným postupom okresného súdu s hodnotením dôkazov nemožno považovať za porušenie jeho procesných práv. Zásada voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 191 CSP znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Odvolací súd je toho názoru, že hodnotiaci úvaha súdu prvej inštancie v danom prípade zodpovedá zásadám formálnej logiky. Hodnotiaci úsudok vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením (§ 220 ods. 2 CSP).

17. Odvolacia argumentácia žalobcu smerujúca proti hodnoteniu výpovedí svedkov N. a E. a proti záveru súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcom nie je podľa názoru odvolacieho súdu dôvodná. Tieto námietky žalobcu sú prejavom jeho vlastných hodnotiacich úsudkov o „logike“, či „pravdepodobnosti“ správania sa veriteľa pri uzatváraní zmluvy o úvere a jej dodatkov a úkonov jeho zamestnancov. Súd prvej inštancie nepochybil, ak uveril výpovediam svedkov N. a E., ktorí vypovedali všeobecne o postupoch pri uzatváraní zmlúv, či postupe pri vyplácaní finančných prostriedkov dlžníkom. Skutočnosť, že títo svedkovia si nepamätali práve na osobu žalobcu nemôže samo o sebe spochybňovať ich hodnovernosť, keď vo všeobecných postupoch veriteľa boli ich výpovede viac menej zhodné, a to

aj s ohľadom na množstvo klientov, s ktorými pri uzatváraní úverových zmlúv prišli pri jednaní ročne do kontaktu. Žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, podľa ktorého malo z jeho strany dôjsť k opakovanému odovzdávaniu hotovosti zamestnancom veriteľa bez toho, aby mu bolo vydané akékoľvek potvrdenie. Svedkovia N. a E. zhodne vypovedali, že dochádzalo aj k hotovostným prevzatiam finančných prostriedkov od dlžníkov, ale naproti tomu bolo vydané potvrdenie o prevzatí finančných prostriedkov, ktorý bol vydaný dlžníkovi. Selektívna pamäť, ktorú žalobca namieta, preto nie je prejavom účelovosti, ale prirodzeným dôsledkom času a množstva obchodných prípadov. Pokiaľ ide o žalobcom kritizovanú výpoveď svedka N. v súvislosti s pohybmi na bankovom účte žalobcu, je potrebné zdôrazniť, že samotná existencia vkladov a výberov z účtu v rovnaký deň, taktiež sama o sebe nepreukazuje odovzdanie hotovosti tretej osobe. Výpisy z účtu sú nepriamym dôkazom finančných operácií žalobcu, nie však dôkazom ich následného použitia. Nemožno u nich bez ďalšieho vyvodit' záver, že hotovosť bola odovzdaná zamestnancom veriteľa a už vôbec nie bez potvrdenia, ako to žalobca tvrdí. Práve na preukázanie tejto rozhodujúcej skutočnosti zaťažovalo dôkazné bremeno výlučne žalobcu. Hodnotenie dôkazov patrí výlučne do právomoci súdu (§ 191 CSP) a odvolací súd môže do tohto hodnotenia zasiahnuť len vtedy, ak by bolo zjavne nelogické, vnútorné rozporné alebo v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi. Takáto situácia však v danom prípade nenastala.

18. Odvolacia argumentácia žalobcu, že súd akceptoval „absurdný“ a „ekonomicky nelogický“ postup veriteľa, je založená výlučne na subjektívnom presvedčení žalobcu o tom, ako by sa mal racionálne správať podnikateľ, ktorý chce minimalizovať riziká s cieľom dosiahnutia najvyššieho možného zisku. Civilné sporové konanie však nie je založené na hodnotení ekonomickej racionality správania sa veriteľov, ale na preukazovaní konkrétnych rozhodujúcich skutkových tvrdení. Skutočnosť, že sa žalobcovi javí určitý postup ako nelogický alebo neštandardný, sama osebe nepredstavuje dôkaz o jeho nepravdivosti.

19. Keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení o hotovostných platbách bez potvrdenia, súd prvej inštancie správne vychádzal zo skutkového stavu, že výška pohľadávky žalovaného 1/ bola určená správne, ako nesplatená zvyšná časť istiny (39.940,39 EUR /63.300,- EUR – 23.359,61 EUR/) poskytnutého úveru spolu so zákonným úrokom z omeškania za obdobie od 29.08.2015 do 11.08.2023 (16.999,23 EUR) a nákladov spojených s dobrovoľnou dražbou nehnuteľností konanou dňa 19.05.2016 (2.092,51 EUR). Z tohto dôvodu nebolo možné dospieť k záveru, že vyhlásenie žalovaného 1/ podľa § 7 ods. 2 ZoDD by bolo objektívne nepravdivé a teda nebol daný dôvod na určenie neplatnosti dražby.

20. Skúmanie, či by bol alebo nebol žalobca dotknutý na svojich právach tým, že prišiel o svoje obydlie bolo už nad rámec rozhodnutia, keďže žalobca nepreukázal porušenie ustanovení ZoDD, s ktorými by bol spojený následok neplatnosti dobrovoľnej dražby.

21. Súd prvej inštancie vyššie uvedené podstatné skutkové okolnosti náležite skúmal. Dôvod pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu je správny. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru o neunesení bremena tvrdenia a dôkazného bremena žalobcu, keď tento nepreukázal, že v procese dobrovoľnej dražby došlo k porušeniu ZoDD, ktoré by malo za následok neplatnosť dobrovoľnej dražby.

22. S ohľadom na vyššie uvedené, odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu (I výrok), a to aj v závislom výroku o trovách konaniam, ktorý žalobca v odvolaní ani nijako nerozporoval (II. výrok) v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny.

23. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

24. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. Odvolanie žalobcu nebolo dôvodné, a preto v odvolacom konaní boli úspešní žalovaní 1/ až 3/, ktorí majú nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60-tich dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP)

26. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo

zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.